

I DALIS

PRARADIMAS

*Ir nekliudyki sielvartui prabilti:
Susikrimitimo kupina širdis
Nuo paslėptos kančios greičiau palūžta*.*
— William Shakespeare

*Ir Žemė buvo sužeista; Gamta iš savo vietos atsidusus
Visais savo darbais išsidavė, kad sielvartauja
Dėl to, kas prarasta.*
— John Milton

* „Makbetas“, 4 veiksmas, 3 scena. Vertė A. Churginas.

PROLOGAS

Daugybę metų žmonių pasauliai tikėjo, kad yra vieninteliai. O tie, kurie pripažino, jog nėra vieninteliai begalybėje, buvo linkę laikyti save aukštesniais už tuos, su kuriais ta begalybė dalijosi.

Žinoma, jie klydo, nes žmonių pasauliai nėra nei vieninteliai, nei kuo nors pranašesni. Jie tiesiog yra.

Pasaulyuose už pasaulių, kurie sukasi, dalis skelbia taiką, nors muša karo būgnus. Ir tai, kad muša būgnus vedami nepasotinamo godumo valdyti kitus, žemę, išteklius ir turtus pasirinktos dievybės vardu, retai kada jiems atrodo neteisinga ar ironiška. Taip jau yra.

Kai kuriuose pasaulyuose karas yra dievas, kuris garbinamas aršiai ir kruvinai.

Yra pasaulių, kur iš auksinių smėlynų kyla didingi miestai, ki-tuose — mėlynų jūrų gelmėse tviska rūmai. Yra ir tokių, kur gyvybė vargsta ir turi ne ką daugiau, nei vien žiežirbą tamsoje.

Neatsižvelgiant į tai, ar pasaulio gyventojai kopia į aukštus kalnus, ar plauko vandenynuose, ar gyvena didinguose miestuose, ar glaudžiasi prie laužo girioje, muša būgnus ar sūpuoja lopšį, visų tikslas yra vienas.

Būti.

Kadaise viename tokiame pasaulyje kartu sugyveno žmonės ir fėjai. Tame pasaulyje augo miestai ir rūmai, driekėsi ežerai ir miškai. Kilo aukšti kalnai, tyvuliavo gilūs vandenynai. Kurį laiką po saule ir mėnuliu klestėjo magija.

Paskui kilo karai, kaip karai kyla. Kai ką užvaldė godumas. Kai kas niekaip negalėjo pasotinti valdžios troškimo, netgi pilna gerkle nugalėtųjų kraujo. Vienas tamsusis dievas, apsvaigintas galios, išmaukė daug žmonių ir fėjų kraujo, todėl buvo ištremtas iš pasaulio.

Bet viskas tuo nepasibaigė.

Laiko ratui sukantis, kaip ir priklauso, įtarimų ir baimės gyvatė įsmuko tarp žmonių, dievų ir fėjų. Kai kas iškeitė ryšį tarp magijos ir žmogaus į progresą bet kokia kaina, ir troškimas turėti daugiau nugalėjo kadaise dievams puoselėtą pagarbą. Atėjo metas rinktis: trauktis nuo magijos ar saugoti ją, apleisti visus dievus ar garbinti juos. Pasirinkę fėjai atsiskyrė nuo žmonių pasaulio, nuo baimių bei įtarinėjimų, pasmerkiančių sudegti ant laužo, žūti girioje sumedžiotam ir viešai nukirsdintam.

Taip iš pasaulio gimė kitas pasaulis, Talamas.

Tie, kurie turėjo užtektinai išminties ir toliaregystės, sukūrė portalus keliauti tarp pasaulių, nes pagal Talamo įstatymus visi ir kiekvienas turi teisę likti arba iškelti. Ten, žalių kalvų, aukštų kalnų, tankių girių ir gilių jūrų šalyje, klestėjo magija, o taiką saugojo vadovas, išrinktas ir pats pasirinkęs.

Bet viskas tuo nesibaigė.

Tamsusis dievas rezgė sąmokslą savo tamsiame pasaulyje, rinko demonų ir prakeiktųjų kariauną. Ilgainiui gerdamas kraują jis sukaupe tiek galios, kad prasibrautų pro portalą į Talamą. Ten jis suvedžiojo jauną raganą, parinktą ir pasirinkusią būti vyriausiąja, apakino ją meilės burtais ir melais. Ji pagimdė jam sūnų. Slapta, kai naktis po nakties motina nugrimzdavo į kerų miegą, dievas gerdavo galią iš savo mažyliaus.

Tačiau motinos meilė stebuklinga: vyriausioji kartą pabudo iš to priverstinio miego. Atsitokėjusi surinko karius, ištrenkė dievą iš savo pasaulio ir užrakino portalą. Viską padariusi ji nusprendė, jog nėra verta būti vyriausiąja, todėl vėl įmetė vado kalaviją į Tiesos ežerą ir perdavė skeptrą tam, kuris iškėlė kalaviją iš vandens.

Vėl stojo taika, o toje žalių kalvų ir tankių Talamo girių taikoje augo jos sūnus. Vieną dieną apimta pasididžiavimo ir sielvarto ji stebėjo, kaip iš ežero kalaviją iškelia jos sūnus ir užima vyriausiojo vietą.

Vyriausiojo prižiūrima taika klestėjo, viešpatavo teisingumas, valdė jis išmintingai ir jautriai. Augo javai ir klestėjo magija.

Likimas lėmė, kad jis sutiko ir pamilo moterį, žmonių vaiką. Abiejų valia jis parsivedė žmoną į savo pasaulį, o ten iš meilės ir džiaugsmo sutvėrė vaikėlį, dukterį. Gausiai apdovanota magiško-mis galiomis mergaitė trejus metus gyveno nepažindama nieko daugiau, tik meilę.

Tačiau tamsiojo dievo troškulys neatlyžo, įsiūtis tik dar labiau išaugo. Padedamas raganos, pasukusios į juodosios magijos kelią, per kruvinas aukas ir juodosios magijos ritualus jis ir vėl sutelkė savo galias.

Dievas pagrobė vaiką, uždarė stiklo narve po kriokliu netoli vieno portalo. Kol tėvas ir močiutė, kol visi Talamo kariai raiti, ant sparnų ar ant drakonų lėkė jos gelbėti, tepažinojusi vien meilę mergaitė pažino baimę. Ir ta baimė joje virto laukiniu, kaip dievo, įsiūčiu. Su pykčiu išsiskleidė ir mergaitės galios: ji pasipriešino dievui, kurio kraujo turėjo, kuris buvo jos giminė.

Kai fejai puolė dievą ir jo armiją, vaikas sutrupino narvą. Dievas ir vėl buvo išvytas iš Talamo, paliktas po juodosios pilies griuvėsiais.

Mergaitės motina, apimta žmogiškos baimės, kuri virto priešiskumu, o tas užtemdė meilę, pareikalavo, kad vaikas keliautų su ja į žmonių pasaulį, idant būtų ištrinti jo prisiminimai apie Talamą ir visus, kas ten gyvena. Mylėdamas šeimą vyriausiasis išgabeno šeimą pro portalą ir pats apsigyveno žmonių pasaulyje, į Talamą sugrįždavo tik vykdyti vyriausiojo pareigų, kai tik galėdavo. Tačiau nors tėvo meilė vaikui niekad neišblėso, meilė tarp moters ir fejaus neišliko, ir vyriausiojo pastangos gyventi abiejuose pasauliuose trupino jo širdį.

Tamsusis dievas ir vėl ėmė grasinti Talamui, o už jo — ir kitiems pasauliams. Ir vėl fejai, vedami vyriausiojo, gynėsi. Fėjai atrėmė užpuolikus, bet pasitelkęs juodąją magiją ir savo juodąjį kalaviją dievas nužudė savo paties sūnų.

Vėl atėjo metas gedėti, vėl atėjo metas pasirinkti.

Sielvartaujantis dėl vyriausiojo ir dėl savo paties tėvo žūties, kalaviją iš ežero iškėlė ir skeptrą perėmė jaunas vaikinąs. Kol vaikinąs suaugo į vyrą, sėdintį Teisingumo soste Sostinėje ir padedantį broliui su seserimi prižiūrėti ūkį slėnyje, kol skraidė po Talamą ant savo drakono ir ruošėsi neišvengiamoms kautynėms, mergaitė gyveno žmonių pasaulyje.

Motina iš baimės ir apmaudo mokė ją geriau žengti atgal, o ne į priekį, nuleisti akis, užuot žvelgus tiesiai, sunerti rankas, užuot kažko siekus. Mergaitė gyveno tyką, džiaugsmo neteikiantį gyvenimą ir nieko neišmanė apie magiją. Daugiausia džiaugsmo jai teikė bičiulis, lyg tikras brolis, ir vienas vyras, atstojęs širdies motiną.

Mergina dažnai sapnuodavo neįprastus ir kitokius pasaulius, tik neretai tie sapnai būdavo tamsūs ir neryškūs. O širdyje gyveno sielvartas, kad tėvas ją paliko.

Vieną dieną jai prasivėrė durys. Mergina, taip atkakliai mokyta nerizikuoti, niekur nelįsti ir nieko neieškoti, pasirinko. Ji perskrido vandenyną į Airiją, vildamasi susirasti tėtą ir atrasti save. Kelionėje pamilo tą žalią kraštą, jo ūkanas ir kalvas. Apsigyvenusi kotedže prie įlankos, ėmė tyrinėti neįprastus sapnus ir siekė jų, stengdamasi pažinti save. Ir vieną dieną girios tankmėje užtiko medį, kuris, atrodė, išdygęs ant riedulių krūvos. Užlipo ant jo ilgų, tankių šakų...

... Ir įžengė į pasaulį, kurį kadaise pažinojo ir kuriame pati gimė.

Mergina pabudo, pabudo ir jos atmintis. Jai padėjo močiutė, kuri ją visada mylėjo ir ilgėjosi, tėva, su kuria draugavo vaikystėje, ir vaikinąs — dabar jau vyras, — kuris iškėlė iš ežero kalaviją.

Mergina sužinojo apie tėvo žūtį ir apraudojo jį. Išgirdo, kaip aukojosi jos močiutė, ir pamilo ją už tai. Atrado savo galias ir išmoko džiaugtis jomis. Nors ir bijodama, suprato savo vietą Talamė, sužinojo apie Talamui grasinantį savo giminaitį ir ėmė ruoštis ginti šalį burtais, kalaviju ir kumščiais.

Savaitės virto mėnesiais, ji, kaip ir tėtis, gyveno dviejuose pasauliuose. Airijos kotedže įgyvendino savo svajones rašyti, Talamė stiprino savo galias ir rengėsi mūšiui. Ji leido sau pamilti tą, kurį pareigos susiejo su Talamu. Atrado drąsos, kurios simbolį buvo išsitatuiravusi ant riešo. Priėmė fėjų stebuklus: fėjų sparnus, stulbinamą elfų greitį, žvėrlakių virsmą ir visa kita.

Kai Talamą užklupo blogis, keliantis grėsmę visiems ir viskam, ji pasipriešino jam kumščiu, kalaviju ir kerais. Žudė tuos, kurie veržėsi sunaikinti šviesą, juodžiausią magiją atrėmė šviesa.

Taip ji tapo tuo, kuo jai buvo lemta tapti.

Tačiau tuo viskas nepasibaigė.

Po įvykio, kuris vėliau pavadintas Juodojo portalo mūšiu, Brina liko Sostinėje tris savaites. Pirmosios dienos buvo skaudžios, kokių dar nebuvo patyrusi, nes padėjo gydyti sužeistuosius, padėjo rinkti žuvusiuosius krauju nutaškytuose ir pelenais nubarstytuose mūšio laukuose.

Ji laikė apkabinusi seniausią savo draugę Moreną, kai toji nenumaldomai raudėjo praradusi brolių Feliną. Kaip įmanydama guodė jo tėvus, nėsčią žmoną, brolių ir jo šeimą, senelius, nors pačią it peiliais varstė sielvartas. Vos spėjo po daugybės metų prisiminti Feliną, ir vėl jį prarado, kai šis gynė gimtinę nuo jos senelio atsiųstų pabaisų.

Ji stovėjo su Felino gimine per Palydėjimo ceremoniją, gniaužė kairę Morenos ranką, o Harkenas laikė jai už dešinės. Kai brolio ir kitų gynėjų pelenai nuskriejo per jūrą į urnas, laikomas mylimųjų, draugės sielvartas persirito per ją kaip potvynio banga.

Brina glaudė Moreną, kol ši su Harkenu vėl išskrido į slėnį. Jausdama senelių širdgėlą, stebėjo, kaip Fainola ir Šeimusas išskleidžia sparnus ir susikibę rankomis nuplasnoja įkandin.

Kol Kiganas buvo užsiėmęs tarybos susirinkimuose ir su žvalgiais, ji lankė gedinčiuosius ir tiek prisipildė jų sielvarto, kad stebėjosi, kaip nepaskęsta ašarose.

Po pirmosios gedulo savaitės ji ėmė grūsti Marką į Fėjų kotedžą. Bičiulis sukando dantis po dailia barzdele.

— Lieku su savo mergyte.

Kadangi tokio atsakymo tikėjosi, buvo pasiruošusi. Jie stovėjo ant tilto žemiau pilies, žiūrėjo, kaip airių vandens spanielis Blemba plaukioja ir taškosi vandenyje. Buvo įsikibusi Markui į parankę. Artimiausias draugas, pagalvojo, kuris vienintelis visada ją užstos. Kuris įrodė tai, kai šoko su ja į kitą pasaulį.

— Viskas man bus gerai.

— Ne visai. Tu išsekusi, Brina, per daug sau užsikrauni.

— Visi užsikrauna, Markai. Tu...

— Aš padėjau, žinoma.

Jis pažvelgė per upę į lauką, kur žmonės treniravosi kalavijais, kumščiais ir lankais. Ir prisiminė kraują, jo klanuose sukniubusius žmones.

Jis niekada to nepamirš.

— Aš padėjau, — pakartojo, — bet tu prisiimi daugiau nei kitas, prisiimi čia, — jis papplekšnojo sau per širdį.

— Visa tai padarė Odranas, siekdamas manęs. Aš nekalta, — suskubo pridurti, kol draugas nešoko prieštarauti, — aš nekalta, mano tėvas nekaltas, nekalta mama ar močiutė. Tiktai jis. Tačiau tai nekeičia fakto, kad tiek žuvo vien dėl to, jog Odranui reikia manęs. To, ką turiu, kas esu. Todėl jei galiu bent kiek palengvinti kitiems skausmą, tą ir turiu daryti.

Markas paleido jos ranką ir abiem apkabino draugę.

— Štai kodėl aš ir pasilieku.

— Štai kodėl aš prašau tavęs išvykti.

Pakėlusį ranką paglostė jam skruostą, pažvelgė į šiltas, susirūpinusias akis.

— Noriu grįžti pati, bet jaučiu, kad reikia likti ilgiau. Tačiau tai reiškia, kad manęs nebus šalia Morenos, Fainolos ir Šeimuso. Jie mano šeima, Markai, o manęs nebus šalia.

— Buvai šalia, ir jie žino, kad guodi Felino mamą ir tėtį, jo žmoną ir brolių.

— Tai svarbiausia priežastis, kodėl turiu pasilikti. Keliauk, pabūk šalia Morenos ir kitų vietoj manęs. Pabūk dėl slėnio. Mes tiek daug netekome. Keliauk atgal su Brajanu.

— Pirma, Brajanas rytoj vos išaušus išvyksta į vakarus su savo drakonu. Ir šiame gyvenime, brangioji, daugiau nė už ką neketinu skristi drakonu.

Jis privertė Briną nusišypsoti.

— Galėčiau paruošti tau raminamojo gėrimėlio.

— Ei, šauni mintis! — pavartė dideles akis. — Skrisiu drakonui, kai tik apsinešiu. Atsakau: „Ne“.

— O gal tu jok raitas? Kiganas siunčia Brajaną su vyrais į vakarus, kai kurie jos raiti. Tau patinka žirgai. Po galais, joji geriau už mane, net užknisa. Jodamas pamirši rūpesčius. Prisiekiu Dievu, tai tiesa.

— Pasirodyk man. — Markas suėmė delnais Brinos veidą, pažvelgė į akis ir atsiduso. — Po galais, tiesa. Man nesinori tavęs palikti.

— Žinau, todėl ir prašau rimtos paslaugos. Bet man lieka Kiganas ir mano nuožmusis šuo.

Ant tilto užsoko Blemba ir energingai pasipurtė. Vanduo tiško, akys švytėjo, bet Brina prisiminė, kaip jis puolė į mūšį; prisiminė sukruviną jo snukį ir karingai blizgančias akis.

— Be to, — pridūrė Brina, — lyg tyčia esu labai galinga ragana.

— „Labai galinga“ — per menkai pasakyta. Keliausiu, bet turi pažadėti, kad atsiysi žinią. Kiekvieną dieną, Brina... pažadėk. Atsiųsk kokį sakalą ar panašiai.

— Vakar apsilankiau Ninijos Kolkonan parduotuvėlėje ir gavau tau aiškiaregystės veidrodį.

— Ką tokį?

— Per jį galėsime kalbėtis. Be to, jis gražus. Įsivaizduok, kad čia vietinis „Zoom“ pokalbis. Parodysiu, kaip veidrodis veikia. — Ji pataršė rankomis savo garbanotus raudonus plaukus. — Rimtai atpalaiduoja. Be to, patogų. Jeigu Selė ar Derikas mėgins susisiekti, jie neprisiskambins. Ir ims nerimauti.

Panaudoti Selę, jų abiejų širdies motiną, geras argumentas, apskaičiavo Brina. Turėtų Marką įtikinti.

— Aha, — jis subruko rankas į kišenes. — Taip. Galvojau apie tai.

— Vadinasi, galėsi užbėgti už akių. Pasiskambink per „Face-Time“ į Filadelfiją, kai grįši. Ir... — Brina įgręžė pirštu draugui į pilvą... — ir grįžk prie mano darbų.

Atsitūpusi perbraukė rankomis per Blembą, išdžiovino violetinio atspalvio plaukus.

— O kaip tu? Žinau, kad rašyti neišeina.

— Šiek tiek. — Prieš pakildama peštelėjo už šuns barzdelės. — Neįstengiu kurti naujo Blembos nuotykių, nesirašo linksmi dalykai. Tačiau šiek tiek taisinėju antrą suaugusių romano redakciją. Dabar mūšio scenas aprašysiu kur kas tiksliau.

— Ach, Brina.

Ji atsišliejo į Marką. Visada ieškos jo peties.

— Viskas gerai, Markai. Mes susitvarkėme. Kovėmės ir nužudėme nedorėlius. — Pasižiūrėjo į jį surimtėjusiomis pilkomis akimis, ištiesusi pečius. — Kai ateis laikas, padarysiu tai dar kartą. Ir dar, ir dar, kol viskas bus baigta.

Paskui suminkštėjo ir pakratė jo rankas.

— Einam, padėsiu susikrauti daiktus ir pamokysiu elgtis su veidrodžiu.

Brina stovėjo priešaušrio migloje ir žiūrėjo, kaip bičiulis iškeliauja. Jos Markas, gimęs ir užaugęs mieste, sėdėjo balne kaip ant jo gimęs. Žvali kumelė nenustygo po juo, ir Brina išgirdo draugo juoką, kai su būreliu karių patraukė į vakarus.

Virš galvos trys drakonai, ryškūs kaip brangakmeniai auštant, lėkė per pilką lapkričio dangų su savo raiteliais. Už jų plasnojo pora fejų. Ir vėl kada nors vyks mūšis, liesis kraujas, puolusiam dievui Odranui panorėjus. Jos seneliui panorėjus.

Bet Markui niekas negresia, galvojo ji, saugus kaip visi taiką branginančioje žemėje, kuriai grasina karą nešantis dievas. Markas, geriausias, koks kada nors yra gimęs, žmogus, bus su mylimu vyru. Tai viskas, ko ji drįso tikėtis.

— Jam bus geriau nei gerai. — Atsistojęs šalia jos Kiganas nulydėjo žvilgsniu rūke dingstančius saviškius. — Ir gerai padarei, kad Marką išstūmei.

— Žinau. Ir dar žinau, kad jis nuneš į slėnį ramybę. Tai svarbu.

— O taip, svarbu. Tu irgi atneštum. Noriu, kad liktum čia dėl... tam tikrų priežasčių, bet žinau, kad būtum naudinga ten ir pati atgautum ramybę.

— Nesu pasiruošusi ramybei.

Brina tyrinėjo jį, raganių, karį, kurį pamilo, kurio geidė, kurio reikėjo beveik daugiau, nei galėjo ištverti. Stiprus, tvirtai suręstas, pasišiaušusiais juodais plaukais, su kario kasele. Giliose žaliose akyse matė nuovargį ir pyktį.

— Tu irgi, — pridūrė.

— Nesu, ne, po galais, jokių būdu.

— Kai Odranui kelias užtvertas, nėra su kuo kariauti.

Kiganas ilgai ir šaltai žvelgė į Briną.

— Trokšti karo — tai šauktis mirties. Mes taip nesielgiame.

— Ne tą norėjau pasakyti, Kiganai. Ruošiesi karui, nes reikia saugoti ir ginti Talamą bei visus kitus pasaulius. Pats to mokei sunkiuoju būdu, skaudžiai nutėkšdamas mane ant užpakalio nesuskaičiuočiau kiek kartų.

Gūžtelėjęs jis pasižiūrėjo į treniruočių aikštelę.

— Pastaruoju metu tave ne taip jau lengva nutėkšti.

— Tu per daug nesistengi. Man pikta prisipažinti, bet visada gailėjaisi manęs. Niekada nebūsiu tobula karė ar Robinas Hudas su lanku.

— Gera istorija. Apie Robiną Hudą. Bet ne, nebūsi.

— Čia tai jau visai nesigaili manęs.

Jis nusišypsojo ir apsuko vieną jos garbaną apie pirštą.

— Kam meluoti, kai tokia tiesa? Bet esi geresnė kovotoja nei anksčiau.

— Ne kažin koks įvertinimas.

— Esi geresnė, nei buvai prieš tai, kai buvai geresnė nei buvai. Tavo magija... grėsminga. Kerai yra ir visada bus tavo geriausias ginklas. O šita?

Jis pakėlė jos ranką ir apvertė riešu į viršų, perbraukė pirštu per tatuiruotę.

— *Misneach*. „Drąsa“, tavo drąsa tokia pat stipri kaip ir magija.

— Ne visada.

— Gana dažnai. Išsiuntei Marką, atsisakei jo paguodos, kad paguostum kitus. Tai drąsa. Keliautum su juo, bet liksi, nes man reikia, kad liktum.

— Dėl tam tikrų priežasčių.

— Dėl tam tikrų priežasčių.

Jaunuoliai rinkosi treniruočių aikštelėje: sparnuoti, kiti elfo greičiu, dar kiti vis dar žiovaujantys po miego. Šiandien į mokyklą nereikia, suprato Brina, Talame į išsilavinimą žiūrима rimtai. Ji dirstelėjo į Blembą, į maldaujamas jo akis.

— Pirmyn, varyk.

Šuo nušuoliavo, lodamas iš džiaugsmo.

— Tu neklausi, kokios jos, tos priežastys, — pastebėjo Kiganas.

— Jauti, kad su tavimi man saugiau. Šana bandė nužudyti mane jau du kartus, dabar ji Odrano. Ji yra Odrano moteris.

— Visi portalai saugomi. Ji negali prasmukti. Negali tavęs nukriausti.

— Ji manęs nenužudys.

Kiganas primerkė akis.

— Matei ateitį?

Brina papurtė galvą.

— Žinau, kad nesuteiksiu jai to malonumo. Dar yra Izultė. Ji du kartus mėgino, tik ne nužudyti — kaip Markas sako, ji nėra sušikta beprotė, — bet suvaržyti mane taip, kad galėtų pristatyti Odranui. Pirmą kartą jai būtų pavykę, jeigu ne tu. Antrą kartą — čia.

Ji pasisuko, parodė.

— Susitvarkiau su ja, bet atskleidžiau savo emocijas, savo pyktį, norą įskaudinti ir nubausti, užuot ėmusi ir sukliudžiusi užmačią. Daugiau tos klaidos nepadarysiu.

— Daraisi arši, *mo bandia**.

Arši? Apie tai nepagalvojo. Ryžtinga — taip. Ji tapo ryžtinga.

— Labai ilgai laikiau save eiline — net mažiau nei eiline. Dabar žinau, kas esu, ką turiu, ir tuo pasinaudosiu. Nerimaudamas dėl manęs nukreipi mintis nuo tų reikalų, kuriems reikia skirti dėmesio. Turėtum liautis.

Jie abu stebėjo, kaip jaunuoliai susirikiuoja treniruotis. Jauni dar, mąstė Kiganas išdidžiai ir kartu gailėdamas. Uždėjęs ranką ant kalavijo rankenos prisiminė, kad pats buvo toks pats, darė tą patį.

— Manai, mano susirūpinimas dėl tavęs yra vienintelė priežastis, kodėl esi čia?

— Viena iš priežasčių, bet esu ir naudinga, pats žinai.

— Taip, esi. Padėjai gydyti sužeistuosius, teikei paguodą... ir tebetei, lankydamą gedinčiuosius. Ir taip užsikrauni sau našta, ir tai matyti.

— Labai tau ačiū, teks naudotis grožio kerais.

— Tu esi graži.

Brina prajuko išgirdusi, kaip paprastai Kiganas tai pasakė, konstatavo kaip faktą.

— Net kai esi pavargusi, per daug išblyškusi ir prislėgta kitų skausmo, — pridūrė.

* Mano deive (*air.*).

— Tu darai tą patį. Taip, esi vyriausiasis, taip, tai tavo pareiga, bet ne tik. Tu taip pat gedi, Kiganai.

— Neatimk to iš manęs. — Jis sugriebė Brinos ranką, kol neuždėjo jam ant krūtinės. — Nė kruopelytės. Man reikia šito, kaip reikia pykčio ir šaltų nervų. Žinau, kad padėjai surinkti mirusiųsius, gaila, kad to reikėjo.

— Jie yra ir mano žmonės. Esu tiek pat talamietė, kiek ir amerikietė. Kai pagalvoji, ko gero, labiau talamietė.

— Vis tiek nelinkėčiau šito. Tu išsiuntei namo Marką, o aš kol kas negaliu pasiūlyti tau savo draugijos Sostinėje, kurios nelaukai namais kaip Airijos ar slėnio. Aš beveik negalėjau skirti tau laiko, tik pasimylėti ir permiegoti... Daugiau miegoti, nei pasimylėti, apgailestaudamas turiu pripažinti. Dabar, ko gero, po mūsų mes kalbamės ilgiausiai.

— Tu — vyriausiasis, rengi tarybos susitikimus, teismus. Žinau, kad šnekėjaisi su visais sužeistaisiais, su tais, kurie ką nors prarado. Žinau, nes jie man pasakė. Be to, vykda atstatymo darbus, rengi karių ir bala žino dar ką veiki. Negi manai, kad tikiuosi, jog leisi laiką su manimi, kai yra tiek reikalų?

Kiganas pasižiūrėjo į ją taip, kaip visada, veriamai. Paskui nukreipė žvilgsnį kitur, į treniruočių aikštelę, į kaimą.

— Ne, nesitiki, galbūt dėl to taip trokštu duoti tau šitai. Vis dar esi paslaptis man, Brina Šivona. O mano jausmai tau, antra paslaptis. Ir man ne visada patinka.

Kiganas ir vėl privertė Briną nusišypsoti.

— Labai dažnai tai yra akivaizdu.

— Man tavęs reikia čia dėl visų priežasčių, kurias pati pasakei. Bet reikia ir asmeniškai. Man tai irgi nepatinka, bet... Na, aiškinu, kaip išmanau.

Briną labai sujaudino, kad jis stengiasi.

— Tau sekasi vis geriau. Aiškinti. Man atrodo, niekada ne-

pavyks tobulai, bet praktikuodamasis sugebėsi paaiškinti pakankamai suprantamai.

Jo lūpų kampučius timpltelėjo šypsena.

— Gera! tu čia man įgėlei.

— Tikėjaisi. Man patinka jaustis reikalingai. — Mergina perbraukė pirštais per galvos šone supintą kario kaselę. — Manęs taip ilgai niekam nereikėjo. Markui, Selei ir Derikui — taip, bet tai kas kita. Todėl dabar užteks miego, sekso ir to, kam randame laiko.

— Ir vėl reikia lėkti. Prakeiktas tarybos susirinkimas.

— Viskas gerai. Man metas į aikštelę. Prakeiktas šaudymas iš lanko.

— Sakiau tau, kad nesi jau tokia apgailėtina.

— Užsičiaupk. Keliauk būti pasaulio vadovu.

Jis suėmė ją už alkūnių, kilstelėjo ant pirštų galiukų, pabučiavo ir bučiavo tol, kol išsisklaidė ūkai ir įspindo saulė.

— Laikyk prie savęs Blembą, gerai? Ir pasiimk ką nors — Kia-rą, Brigitą ar kas patinka, kai eisi į svečius pas ką nors arba į kaimą.

— Nustok jaudintis.

— Mažiau jaudinsiuosi, jeigu darysi kaip prašoma.

— Gera! Mažiau nerimauk. Einu, pasiimsiu lanką ir būsiu mažiau apgailėtina. Ir kažkodėl man atrodo, kad geriau praleisiu laiką nei tu.

— Be abejo. Laikyk šunį prie savęs, — pakartojo ir nudrožė per tiltą į pilį, kur ant stiebo plevėsavo pusiau nuleista vėliava.

Brina buvo užsiėmusi diena iš dienos: treniravosi, padėjo atstatyti, kas sunaikinta — kerais ir rankomis, — kuo daugiau laiko leido su Felino šeima. Savo šeima, nes tokia ją laikė, ir grįžo vis daugiau prisiminimų iš pirmųjų trejų gyvenimo metų nuotrupų. Flinas mėto ją aukštai į orą stipriomis rankomis, ji spiegia. Sineda tepa sausinius glaistu, Brina lenktyniauja laukuose su Morena ar

su Šeimusu ir Felinu sugalvoja naują nuotykią... Brina pas juos jau-tėsi kaip namie, kaip slėnio ūkyje, kur gimė. Ir tas Flinas, karys, ta-rybos narys, tėvas, pagaliau nukirto virvę, kuria Brina buvo tvirtai supančiojusi savo širdgėlą.

Ji troško gryno oro, norėjo tylos. Padirbėjusi dvi valandas iš ankstyvo ryto prie knygos — ir pasilikusi dar dvi padirbėti vaka-re, — Brina išsivedė Blembą pasivaikščioti.

Pasivogs šiek tiek laiko nieko neveikti. Vėliau eis padėti Ro-vaui — tarybos nariui nuo išmintingųjų — ir kelioms jaunoms raganoms gaminti stebuklinguosius gėrimus ir amuletus. Reikia at-kurti atsargas, išnaudotas po mūšio. Kerai nėra kokia abrakadabra, o pastangos, įgūdžiai, praktika ir ketinimai.

Ji prisidės prie darbų sode, atkurs per kautynes sunaikintą derlių. Vylėsi įtikinti kartu padirbėti Sinedą ir Noriną, kad bent valandai ištrauktų jas į gryną orą ir saulę. Vėliau laukia karinis pa-rengimas, mažiausiai maloni dienos dalis. Šios dienos kankynei numatyta treniruotė kalavijais ir vienas prieš vieną, taigi, jau žino-jo, kad be mėlynų neapsieis.

Stebėjosi, kaip ji čia užsiėmusi, kaip viena diena virsta kita. Tačiau nors pilis nenustojo jos žavėti, o pašėlusį jūros bangų mūša džiugino, ilgėjosi dailaus savo kotedžo kitoje pusėje, ilgėjosi ūkio Talamo vakaruose, savo draugų, močiutės. Ir slapta sau prisipažino, kad pasiilgo tos malonios rutinos, kurią buvo susikūrusi po Fila-delfijos prieš kelis mėnesius. Bet kol kas jos reikia čia. Mergina pa-galiau suprato, kad vien matydami ją dirbančią kasdienius darbus tiek daug praradę Sostinės žmonės atgauna viltį.

Ji leido Blembai žaisti vandenyje po tiltu. Jausdama su juo ypatingą ryšį žinojo, kad upėje jis laimingas, bet ilgisi jų užutėkio, lenktynių laukais su Aislingės berniukais, draugės airių vilkogau-dės Mabės, kuri šiuos prižiūri.

Kai Blemba išsiropštė iš vandens ir nusipurtė, Brina išdžiovi-no šunį, glostydamą delnais. Lapkričio vėjas žvarbus, kvėpia jūra

ir sukasta žeme. Ji matė, kaip soduose ant šlaito ir laukuose triūsia talamiečiai, bandantys išgelbėti derlių.

Kartu su kitomis išmintingosiomis Brina gydė išdraskytą ir kruviną žemę, o dabar matė savo triūso vaisius: oranžinius molliūgus ir melionus, žalius lapinius ir gūžinius kopūstus. Vėl vešėjo gėlės ir vaistinės žolelės. Buvo naujai nendrėmis uždengti stogai, namų kiemuose žaidė vaikai, kaimo žmonės lankė krautuvėles ir prekystalius, iš kaminų vinguriavo dūmeliai. Gyvybė ir šviesa, mąstė ji, yra atsparūs dalykai. Jie turi šviesti tamsoje, ir šviečia. Jų negalima užpūsti kaip žvakės, jie vis rusena ir rusena. Ir ji prie to prisideda, ir darys viską, kas reikia, kad ugnis degtų.

Blemba nulapnojo į priekį po verkiančių gluosnių šakomis, ji nusekė iš paskos ir rado ant akmens sėdintį Fliną, pasidėjusį Blembos galvą ant kelio. Nereikėjo jo net pamatyti: vyro sielvartas iškart nusvarino merginos širdį kaip grimzdas. Tačiau Flinas nusišypsojo Brinai, glostydamas garbanotą Blembos kuodelį.

— Čia tai linksmas šunytis.

— Jis jau toks.

— Ir netrukus bus apdainuotas ir aprašytas. Iš čia daug matyti. Kaimo skruzdėlynas, laukai ir kalvos, kalnų šešėliai, kai įsiklausai, girdi, kaip už tavęs ritmą muša jūra. Tavo močiutė pastatė šį suolą man dar negimus. Daug kartų sėdėjau čia su tavo tėčiu, kai norėdavau pamąstyti ar rasti ramybę.

— O ten, — parodė jis pirštu, todėl Brina priėjo arčiau, — tame kotedže gyveno mergaitė, prie kurios labai traukė laukinėje jaunystėje. Prieš Sinedą, žinoma, nes ši moteris užrakino mano širdį neatrakinamai. Bet tada troškau anos labiausiai, o prisiminimai apie tai nekalti ir saldūs.

— Kur ji dabar, ta mergina?

— Ištekėjusi už ūkininko, jie turi tris... ne, atrodo, keturis vaikus. Gyvena šalies viduryje, atvyksta čia išsimainyti daiktų ir pasiūlyti prekių. Ateik, prisėsk valandėlę. Norėjau pakvėpuoti grynu oru.

Brina dvejojo, bet nuojauta pakuždėjo, kad Flinui reikia draugijos ne mažiau nei oro. O kai uždėjo ranką ant jo rankos, kai atsisėdo šalia, pajuto jo širdį ir suprato, kad buvo teisi.

— Kai mes su tavo tėčiu buvome berniukai ir gyvenome slėnyje, ilgėjaisi Sostinės, jos šurmulio. Nebuvau geras ūkininkas, ne kaip Ejanas ar mano tėtis. Nemokėjau kaip tėtis visko statyti. Aišku, turėjau savo muziką. Ji siejo mus su Ejanu tvirtai kaip klijai. Kaip man patiko mūsų koncertai klubuose, čia ir kitoje pusėje! Ejanas, Keivanas ir Brajanas — jie visada man buvo kaip broliai. Bet, turiu pripažinti, troškau kario gyvenimo. Auginti su Sineda šeimą slėnyje buvo neįkainojamas, džiaugsmingas ir taikus metas. Kurį laiką.

Jis pasisuko į Briną.

— Tavo mama suteikė Ejanui laimės. Turėtum tai žinoti.

— Žinau. — *Kurį laiką*, mintyse pridūrė Brina.

— O tu, raudonas triušeli, tu buvai Ejano širdies plakimas, sielos šviesa. Kai Odranas tave pagrobė... Silpnėsnis žmogus būtų išprotėjęs, leidęsis užvaldomas beprotybės ir baimės. Ejanas nebuvo silpnas, todėl užrakino širdį, pasitelkę protą, galią ir jėgą. Kaip ir tu, dar visai kūdikis būdama. Kaip ir tu, — sumurmėjo Flinas.

— Tavo mama paskraidino mane namo, o Sineda sūpavo ir dainavo. Prisimenu dabar labai aiškiai, kaip leido vėl pasijusti saugiai, pamiršti visą baimę. Kai sugrįžau į Talamą pirmą kartą, močiutė padėjo pamatyti tą nutikimą lauže: kaip tėtis tą naktį kovėsi, kaip kovėsi ji. Ir... tu, su didžiuliais sparnais ir kalaviju. Koveisi dėl manęs, dėl jo, dėl Talamo.

— Buvo šurpi, žiauri naktis, bet aš troškau būti kariu ir būčiau miręs už tave, už jį, už Talamą. Nes taip pasirinkau. Bet likau gyvas. Tą naktį netekome Keivano.

— Žinau.

— Buvo man kaip brolis. Vėliau žuvo Brajanas, paskui Ejanas. Jų, mano brolių, mirtis atplėšė mano širdies daleles kaip mirtis atplėšia, bet aš likau gyvas. Karys, vyras, tėvas — ir senelis — širdis

išmoksta gyventi be mirties atimtų dalelių. Pagerbi žuvusiųjų mirtį gyvendamas, dirbdamas ir išlikdamas.

— Žinau.

Brina pažvelgė į tolį kaip ir Flinas. Pilkas kaip jos akys triušis nustraksėjo per lauką iki lysvės pagrauzti kopūstų.

— Niekada anksčiau nesu praradusi jokio artimo žmogaus. Maniau, kad tėtis paprasčiausiai mane paliko, — pridūrė ji.

— Niekada nebūtų taip pasielgęs. Niekada.

— Dabar jau žinau, ir žinau, kad kitų mirtį galima pagerbti tiesiog gyvenant, dirbant, išliekant.

— Aš sėdžiu taryboje ir darau viską, ką galiu, kad mano sprendimai būtų išmintingi ir teisingi. Kaunuosi su tais, kas mus puola. Dabar, Brina, glaudžiu prie savęs žmoną, savo berniuko žmoną, jo brolių, jo seserį, savo mamą ir tėtį. Mano rankos turi būti stiprios, nes ir jų širdys prarado dalelę. Bet mano berniuko, mano vaiko, kuris pirmą oro gurkšnį įkvėpė ant mano rankų, nebėra. Ir vaikelis, kuris beldžiasi į pasaulį, niekada nepažins savo tėčio. Jo žmona niekada nejaus vyro glėbio. Jo motina niekada nebeišgirs sūnaus balso ir nepažvelgs į jo veidą. Dalelių neliko, ir neišmanau, kaip be jų gyventi.

Brina nerado žodžių paguosti, todėl paprasčiausiai apkabino Fliną. Negalėjo numalšinti jo sielvarto, — jokia galia negali, — bet įsileido dalį veriamo skausmo į save, į širdį, kad pasidalytų.

— Jūs esate karys, — pagaliau ištara, — vyras, tėvas, senelis. Jūs išliksite. Tas daleles, kurias iš jūsų atėmė mirtis, užpildys šviesa. Felinas švies jumyse ir visada pasiliks.

Ašaros veržėsi laukan, bet ji neleido.

— Aš jaučiu Felino šviesą jumyse. Ir savo tėčio. — Brina atitraukė ir uždėjo ranką vyrui ant širdies, žiūrėdama jam į akis stumtelėjo tai, ką jaučia. — Ji tokia ryški, kad mirtis negali užslopinti.

Flinas padėjo galvą jai ant peties, atsiduso.

— Ejanas taip tavimi didžiavosi.

— Jo šviesos yra ir manyje.

Flinas pakėlė galvą, paglostė jos plaukus.

— Regiu Ejaną tavyje, ir tai guodžia. Tu mane guodi. — Prišpaudė lūpas jai prie kaktos. — Aš dėkoju galioms, kurios atvedė mane šiandien į šią vietą susitikti su tavimi, raudonasis triušeli, — sumurmėjo ir dar kartą pabučiavęs paliko po gluosniais.

Viena likusi mergina norėjo sugniužti po prisiimto sielvarto našta, sutrupėti.

Ne čia, pagalvojo, kas nors gali aptikti ją, pamatyti. Išėjusi iš po šakų baldakimo pasišaukė savo drakoną.

Taip, taip, dievaži, jai reikia oro, atstumo išsilieti.

Kai Lonrachas nusileido, užsiropštė ant auksu pataškytos raudonos nugaros.

— Tiesiog palauk, — liepė ji Blembai, kol tas nespėjo užsikabaroti paskui ją. — Tiktai palauk, ir viskas.

Ir pasiuntė Lonrachą kulkos greičiu į dangų. Taip aukštai ir greitai, kad vėjas švilpė pro ją, priplojo plaukus, plaikstė apsiaustą. Vėjas kando, kuo aukščiau kilo pro drėgnus debesis. Kai Talamas apačioje išsiskleidė kaip vaikiškas kilimėlis, ji suriko. Rėkė ir klykė iš įtūžio, taip glaudžiai surakinto su sielvartu. Nuo riksmo sudrebėjo oras, sugriaudėjo, trenkė žaibas. Nesvarbu.

Šitai jos, tik jos vienos, už kiekvieną praliętą kraujo lašą, už visas ašaras, už netektis. Tamsa ir šviesa — dvi jos įtūžio pusės — susidūrė ore, dangus maišėsi ir drebėjo, debesis pratrūko lietumi. Aukštai iškėlusi sugniaužtas į kumščius rankas ji pasveikino audrą.

— Aš tave prakeikiu! — išrėkė. — Visais dievais prisiekiu, aš tave pribaisiu už tėvą, už Feliną, už visus.

Brina nukreipė drakoną žemyn, rodė mintimis ten, kur jai reikia, kur neturėjo jėgų nueiti nuo tos kruvinos dienos. Kai Lonrachas nusileido girioje, medžiai lankstėsi, liūtis kliaukė, bet Brina nušoko žemėn ir stojo prieš Gyvačių medį. Jos kraujas atvėrė šį portalą ir atnešė pragarą į Talamą; jos su močiute ir Tarine vėl jį užtvėrė savo krauju.

Brina vis labiau ir labiau tvinko galia. Pakėlė veidą į audrą, susiliejo su ja. Ir stovėjo liepsnodama viduje ir iš išorės.

— Išgirk mane, Odranai Prakeiktasis. Išgirk ir drebėk. Aš esu Brina Šivona Okalija. Esu Fėjų, Žmonių, Dievų dukra. Esu šviesa ir tamsa, viltis ir neviltis, taika ir pražūtis. Esu raktas, tiltas, atsakymas. Ir visu tuo, kas esu, aš tave pribaisiu. Tavo kraujas užvirs venose, kūnas suliepsnos ir visi pasauliai girdės tavo skausmo ir baimės riksmą. Išgirk mane, Odranai: kaip dievai tave kadaise ištrėmė, taip aš sudeginsiu tave į pelenus, kurių net pragaras nepriims. Iš tavęs neliks nieko. Tai mano priesaika. Tokia mano lemtis.

Ji stovėjo pakėlus rankas, iš jų sruvo šviesa, o akys buvo tamšios ir aršios kaip audra.

— Brina, pasitrauk nuo medžio.

Brina staiga pasuko galvą, kartu nukreipdama ir savo galią. Kiganui teko atstatyti abi rankas, kad atremtų ir išsilaikytų ant kojų.

— Atsitrauk, — pakartojo. — Nejau rizikuosi savo įniršiu atverti portalą?

— Jis neatsivers. Bet Odranas mane girdi.

— Pasakei, ką norėjai, o dabar atsitrauk.

Ir todėl, kad Brina stovėjo taip arti, liedama galią banga po bangos, žengė prie jos. Kai paėmė už rankos, nuo išlydžio sutirtėjo kauleliai, bet Kiganas atplėšė ją nuo medžio. Blemba permirkęs stovėjo ir inkštė, kai Brina pikta ir įnirtusi pasižiūrėjo Kiganui į akis.

— Manai, gali mane sulaikyti?

— Jeigu reikės. — Kiganas atsistojo tarp jos ir portalą ir pastebėjo, kaip įsiūtį ima keisti sumaištis. — Paleisk jau.

— Ką? Ką paleisti?

— Tu sukėlei audrą, išsklaidyk ją.

— O, Dieve. — Ji priglaudė ranką prie veido, sudrebėjo. — Atsiprašau. Atsiprašau. — Tirtėdama pasilenkė prie žemės. — Aš labai atsiprašau.

Vėjas nuščiuvo, liūtis baigėsi. Galia, traškėjusi ore, išsisklaidė.

— Nereikėjo vienai čia eiti, — tarė vyriausiasis, bet mergina susirietė į kamuoliuką ir pravirko.

Įtūžiui išsivadėjus, liko tik ašaros.

Kiganas atsitūpė, o Blemba pribėgęs ėmė tyliai inkšti.

— Viskas gerai. — Kiganas glostė jai plaukus, nugarą, pečius, kad sušildytų ir išdžiovintų. Paskui apsikabino ją, ieškodamas žodžių. Bet sugalvojo tik tiek: — Dabar viskas gerai.

— Atsiprašau.

— Jau sakei. Baigta ir pamiršta. Verk, jeigu reikia, kol pati pamirši.

— Atsisėdau su Flinu, jis... Ilgiau neištveriau. Nebegalėjau sutalpinti savyje. Man reikėjo...

— Išsirekti ant dievų.

Kai Brina pakėlė smakrą, Kiganas pakreipė galvą.

— Įsivaizduoju, kad turėjo girdėti iki pat Tolimųjų Vakarų.

— O, kaip kvaila, kaip kvaila. — Ji užsidengė veidą delnais. — Aš neturėjau... aš išgąsdinau visus, kai...

— Išgąsdinai? Moterie, mes, talamiečiai, ne kokie skystablauzdžiai, kai vienas iš mūsų paleidžia savo galią. O kai tavo tokia, kai kas netgi džiūgauja. Audros, tiesa, buvo per daug, žmonės dar kurį laiką rankios drabužius, kuriuos vėjas nutraukė nuo virvių.

— Aš a...

— Nekartok daugiau, dievai mato, vargina. Pažadėjai man viena čia neiti.

— Ir neketinau eiti. — Dar sukūkciojusi pridūrė: — Atrodo, tikrai neketinau. Man regis, kokią minutę buvau išprotėjusi.

— Mažiausiai sumautą valandą. Man prireikė šiek tiek laiko tave surasti, ir būtum ilgiau, jeigu ne šitas. — Jis stipriai pakasė Blembą. — Atlėkė ir mane pakvietė. Ir pats ketinau tave susirasti, kol dangus neprasivėrė. Spėju, kad pavargai, tiek energijos ir ašarų ištaškiusi. Galėsime keliauti rytoj ryte, ne šiandien po pietų.

— Keliauti? Kur?

— Į slėnį.

Jis atsistojo, ištiesė ranką jai pakelti.

— Ne. Kiganai. — Brina greitai atsistojo. — Man reikėjo išsilieti arba... — pasižiūrėjo į portą, — man reikėjo, kad jis žinotų. Bet negali paprasčiausiai išsiųsti mane, nes įvyko šitas... epizodas.

— Epizodas, sakai? Pirmą kartą savo gyvenime mačiau skraidančias avis.

— O Dieve.

— Nieko blogiau nenutiko. Ir nors tiesa, kad išsiunčiu tave... Aš, vyriausiasis, galiu tai padaryti, bet manęs reikia kitur, o Sostinei ir taip skyriau pakankamai laiko. Kol kas. Keliausi su manimi, nes man to reikia, ir pasiutusiai gerai žinau, kad tau taip pat.

— Taip. — Brina žengė prie vyro, nuleido galvą ant jo peties. — Taip, man reikia. Ar galime keliauti?

— Galime. Kai šiek tiek apsitvarkysime, atsisveikinsi ir susikrausi, ko reikia kelionei. Ir neprieštaraučiau, jeigu praneštum Markui per veidrodį, kad jis spėtų paruošti vakarienę. Suvalgyti jo mėsos kukulių būtų nuostabu.

— Gerai, — atsiduso. — Leisk pasigražinti burtais, kad neatrodyčiau verkusi.

— Ne, — jis sugriebė jai už rankos. — Žmonės girdėjo tavo sielvartą, leisk jiems pamatyti. Leisk pamatyti save. Ir leisk man pridurti, kad Odranui nėra maldos danguje ar pragare prieš tokią moterį, kokią mačiau čia stovinčią ir liepsnojančią it tuzinas žvaigčių. Nėra maldos.

— Na, tuomet eime. Nes tik gaištame laiką.

Brina atsisveikino, susikišo į krepšį Morenos ir Kigano motinų laiškėlius dukroms. Ir atsisėdusi su Blemba ant plačios Lonracho nugaros prisiminė pašėlusį skrydį į Sostinę, savo baimę ir nerimą, kuris ginė į Rytus.

Dabar ji skrenda namo visiems laikams pasikeitusi.

Brina pažinojo kraštą, kuris skleidėsi drakono sparnų šešėlyje. Pažinojo žalias kalvas ir derlingus slėnius, tankių girių aromatą, kalnų viršūnių didybę. Kaimus, kotedžus, urvus ir tuos, kurie juose gyveno.

Ten, po debesimis, risčia lėkė žirgas su raiteliu ir moteris su apsiaustu, laikanti pintinę ant sulenktos rankos. Ten pamiškėje didingai kaip karalius stovėjo elnias, o ant upės kranto meškeriojo moteris, šalia ant paklotėlio pasiguldžiusi suvystytą kūdikį.

Troliai kas gilius urvus kalnuose, vaikai nuobodžiaus klasėse per pamokas ir svajos apie nuotykius. Ūkininkai tikrins žeminius javus ir galąs arklius; motinos kamšys popiečio miego suguldytus mažylius. Kariai vis treniruosis ir ruošis, tobulins savo įgūdžius, kad apgintų visus, kurie gyvena kalnuose ir slėniuose, kalvose ir upeliuose. Dabar ji viso šito dalis labiau, nei buvo būdama ragana, turėdama fejų kraujo ir žinių. Dabar ji pati dalyvavo mūšyje už Talamą, žudė ir buvo sužeista.

Brina pažvelgė į budrų, susikaupusį Kiganą. Jis nebuvo kantrus, nors kartais atrasdavo bedugnį kantrybės šulinį. Griežtas žmogus, iš esmės gerumo įsikūnijimas. Gyvenantis, kvėpuojantis prieštaravimas. Todėl, nusprendė, Kiganas ir yra vyriausiojo vietoje, nes kovos, žudys ir lies kraują už vienintelį svarbiausią savo pasaulio tikslą.

Taiką.

Brina pasuko drakoną šiek tiek arčiau Krogos, kad Kiganas ją girdėtų pro vėjo šniokštimą.

— Kas toliau?

Jis dirstelėjo į ją, bet tik trumpam, toliau tyrė kraštą, orą ir tolimą jūrą.

— Toliau treniruosiesi: mokysiesi burtų ir kautis, kaip anksčiau.

— Ne, turiu galvoje, dabar.

— Taip yra dabar ir bus rytoj ir poryt. Turime laiko, bet negalime jo gaišti. Odranas prarado daugiau nei mes. Jis negedės, kaip mes gedime, nes jam nerūpi demonai ir tamsa, kuriuos pasiuntė mums sunaikinti. Tačiau jis neteko galios.

— Jam teks vėl jos sukaupti. Gali užtrukti savaites, mėnesius, netgi metus.

— Metų neprireiks, tik ne šį kartą.

— Nes aš čia.

— Esi labai arti, kad tave pasiektų ir paimtų visą. Tu — raktas, tiltas, žmonių, fėjų ir dievų vaikas — esi viskas, ko Odranas geidžia. Ir labai arti, kad paėmęs viską, ko trokšta, išlietų kerštą ant visų pasaulių.

Kiganas vėl pasižiūrėjo.

— Bet jis klysta. Jis toliau, nei buvo anksčiau.

— Kodėl?

— Dėl to, kas esi. Na, tai kur: į slėnį ar į kotedžą? Nulydėsiu, kur nori, paskui pats skrisiu į Pietus.

— Keliauji į Pietus?

— Turiu pareigų, kurių negalėjau atlikti, kol buvau Sostinėje. Mahonas prižiūrėjo statybas, rūpinosi Maldos namų griovimu, paminklo statymu. Turiu parodyti Pietums, kad vyriausiasis jų nepamiršo.

— Tada ir aš noriu keliauti į Pietus.

— Namie nebuvai jau kelias savaites.

— Tu irgi. Ne, nesu vyriausioji, — pasakė ji užbėgdama už

akių, — bet pats sakei, kad reikia parodyti žmonėms savo sielvartą. Pasirodyti jiems. Ar tik Sostinės žmonėms?

Kurį laiką Kiganas nieko neatsakė, tik įdėmiai ją stebėjo. Pasakui linktelėjęs pasuko į pietus.

— Šiluma bus maloni permaina, — lyg niekur nieko tęsė pokalbį.

— Aš nieko prieš. Bet ir šaltis man patinka. Mėgstu žiūrėti, kaip jis keičia medžius. Pušų žaluma patamsėja, o šalia spalvomis trykšta ąžuolai, kaštainiai, klevai. Pasikeičia šviesa, išilgėja naktys. Elniai užsiaugina žieminis kailius. Nesitikėjau čia pamatyti rudens ar žiemos, kuri taip greitai artėja. Nesitikėjau atvykusi į Airiją ar netgi pirmą kartą apsilankiusi Talame.

Ji parodė į porą drakonų raitelių, skrendančių dangumi šiaurės pusėje.

— Jie mūsų, — atsakė Kiganas. — Patruliuoja.

— Mūsų. Odranas neturi drakonų, — staiga susiprato ji.

— Ne. Jam nepavyksta jų atversti ar pavergti kaip kai kuriuos fėjus. Drakonai tyri.

— O jeigu palenkia savo pusėn jo raitelį?

— Drakonai nepasikeis netgi dėl savo raitelių. Gedės jų, neretai mirs iš sielvarto, jeigu raitelis pereis pas Odraną. Jeigu raitelis pavergtas prieš savo valią, drakonas paprasčiausiai lauks.

Skridamas Kiganas perbraukė delnu per glotnius Krogos žvynus.

— Odranas visus juos sunaikintų, jei galėtų, nes niekada nebus jo. Štai, — parodė, — Pietūs ir Pietų jūra.

Kol kas toli, bet jau matė mėlyniausią vandens ruožą, išnykstantį begalybėje, ir aukso paplūdimius prie jūros. Matė skrendančias fėjas, avis žaliose lankose, smaragdines kalvas, banguojančias saulės link, tankų mišką, kuris driekėsi už smėlyno.

Ant kalvos virš paplūdimio ir išsibarsčiusio pakrantėje kaimo kilo didžiulis, baltas kaip kreida obeliskas.

— Ar čia tas paminklas?

Kiganas apskriejo jį, apžiūrinėdamas iš visų pusių. Taip, jis prisiminė viską.

— Daugybę metų čia stovėjo Maldos namai, perduoti šventieji dėl jų tikėjimo, nors tai klaidingas žodis, nes ne tikėjimas vertė juos kankinti, persekioti ir žudyti. Namai jiems buvo paskirti pagal susitarimą, kai prisiekė pasišvęsti geriems darbams. Torikas su sėbrais pasinaudojo šia dovana, šiuo atlaidumu ir išdavė. Jiems nebus atleista, o pastatas, kuriame padaryta tiek blogio, sunaikintas, žemė, ant kurios jis stovėjo, atšventinta. Obeliskas stovi priminti kritusiųjų auką — jie atidavė savo gyvybes visus gindami.

— Paminklas gražus. — Ir liūdnas, pagalvojo Brina. Lyg akmenyje būtų užrakintas sielvartas. — Viskas čia gražu: jūra, paplūdimiai, kaimas. Mūšis, kurį matėme Samuino lauže, buvo sunkus, žiaurus ir narsus. Mačiau, kaip koveisi tu, Mahonas, Sedrikas ir kiti. Dabar čia vėl gražu.

— Talamas stovi, nes turi stovėti.

Jis pasuko Krogą į kalvą, nušoko ir palaukė, kol nušoks Blemba, o tada ištiesė ranką Brinai. Ji paėmė ranką ir, nors skrandį suspaudė, perkėlusį koją per balną nušoko ant žemės.

— Leisime jiems paskraidyti ir susirasti poilsio vietele. Atlėks, kai mums reikės.

— Jis irgi. Pirmyn, — paragino Brina Blembą, nekantriai trypčiojantį vietoje.

Šuo nuskuodė nuo kalvos per smėlį į vandenį. Jauna undinė iškilo iš bangų juokdamasi, paskui vėl nėrė ir ėmė žaisti su šunimi.

— Jis visada susiranda pramogų. — Brina pasisuko į obeliską. — Galingas, labai galingas simbolis. Pagarbus. — Uždėjo delną ant vieno iš stulpų, aukštesnių nei du vyrai. — Ir šiltas saulėje.

Paskui atsitraukė, kai prie jų priplasnojo Mahonas. Dešinioji Kigano ranka ir svainis nutūpęs suskleidė sparnus.

— Sveiki atvykę, labai laiku pataikėte. Mes tik šį rytą užkėlėme viršūnės akmenį.

— Puikiai padirbėta, — įvertino Kiganas. — Kaip vyksta remontas?

— Beveik viskas baigta. Malo ir Roris bambėjo, kai pavogei jų Nailą. — Išsišiepęs paglostė raudonmedžio spalvos barzdą. — Pasistengsiu jų necituoti. Bet padarė stebuklą, darbai vyko nuosekliai. Galite patys pamatyti, kaimas vėl klesti, atvykstantys poilsiauti džiaugiasi ne mažiau nei tas šuo.

Mahonas uždėjo ranką ant akmens kaip ir Brina.

— Ir šitas paminklas primins jiems, kodėl jie gali tai daryti.

— Nieko nebeliko čia iš Toriko ir jo pakalikų, — ištarė Brina. — Žemė čia vėl derlinga ir žalia, obeliskas kyla pagerbti ir atminti narsiuosius, nekaltuosius. Ir jis stovės visus amžius, kol gyvuos fėjai.

Apimta joje suvirpėjusios galios, Brina priėjo ir atsistojo tarp stulpų po viršūnės akmeniu.

— Bet kai jie žiūrės į šią kalvą, kai eis per lauką, jaus daugiau nei liūdesį. Turėtų...

Ji nutilo, iškėlė ranką, papurtė galvą.

— Ne, nevaržyk, — griežtai pasakė Kiganas. — Ką tu matai?

— Pirma, aš jaučiu. Galią, baltą, ryškią ir stiprią galią, kuri gyvena akmenyse, žemėje aplinkui. Oda jaučiu orą ir saulę, jie šildo. Stojus nakčiai pakyla du mėnuliai ir pakimba virš didingo paminklo narsiems, nekaltiems, prarastiems. Tai tikras tikėjimas ir pagarba. Trys medžiai, kurie pražysta pavasarį, kaip pražysta viltis, net kai jų žiedlapiai užkloja žemę. Vasarą jie veda gausius vaisius, o rudenį, pasisukus ratui, lapai trykšta sodriomis spalvomis. Kai jie krinta, šoka ore, ratas sukasi ir sukasi, kol medžiai vėl pražysta.

Brina išėjo iš po akmens, atsitraukė.

— Tvenkinys skaidraus kaip stiklas vandens, kas tik jo išgers, pajus ramybę. Ant didžiulio akmens liepsnos amžinoji ugnis, liepsnos suteiks jėgų ir ryžto. Tad visi, kurie pažvelgs į šį paminklą ar

vaikščios šioje pievoje, pažins keturis magija susietus elementus. Visi, kurie atvyks pagerbti nekaltųjų, pajus atgimstančią viltį, nes supras, kad mirtis — ne pabaiga, nes gyvenimas, meilė ir šviesa atsinaujina.

Brina sudrebėjo, paskui skėstelėjo rankomis.

— Tai buvo... daug. Atsiprašau, nenorėjau...

Ji nutilo, kai Kiganas tildydamas atstatė delną.

— Mes taip ir padarysime. Mahonai, reikia fėjų, kurios pasirūpintų vaisius vedančiais medžiais, mūrininko pastatyti baseiną, raganų — jį pripildyti. Pasiųsk kokį elfą atgabenti varinio katilo. O tada keliauk namo pas vaikus ir žmoną. Jeigu užsukčiau į slėnį anksčiau už tave, Aislingė man kiaušus nuraus, todėl norėčiau to išvengti.

— Laimingas tau paklusdamas. Pasimatysim?

— Ryte, jei ne greičiau.

Mahonas pasisuko į Briną, pakštelėjo į skruostą.

— Nematau, ką matai tu, bet tikiuosi pamatyti.

Kai jis išplasnojo, Brina sugniaužė rankas.

— Kiganai, jeigu perlenkiau...

— Argi sakiau, kad perlenkei? Sakau, kad esi teisi, todėl taip ir padarysime.

— Bet tu norėjai šito, įsivaizdavai kitaip.

Kiganas apžiūrėjo obeliską, kietus baltus akmenis. Taip, pagalvojo, jis matė tik tiek.

— Žiūrėjau per skausmą ir pyktį. Akmenys stovi, nes buvau teisus juos čia pastatydamas. Tačiau to neužtenka, ir čia teisi tu. Be vilties sielvartas atima jėgas gyventi toliau, kovoti, išlikti. Fėjos pasodins medžius, įrengsime baseiną, tu užkursi amžinąją ugnį.

— Aš niekada... nesu tikra, kad mokėsiu.

— Mokėsi, sugebėsi. Juk tai tavo regėjimas, beje. Netgi tamsoje bus šviesa. Laikysimės jos.

Kai vaikinukas atvilko didelį ir tviskantį saulėje varinį katilą, Kiganas pakėlė jį į orą, vis aukščiau ir aukščiau, kol atsidūrė raktinio akmens centre.

— Puikiai padirbėjai, — pasakė jis vaikinui. — Parinkai tinkamą.

— Mahonas sakė, reikia didelio, — išsišiepė berniokas. — Ar galiu žiūrėti, vyriausiasis?

— Žinoma. — Tada Kiganas apsidairė. — Palauk. Nubėk ir pakviesk visus. Matysite, kaip vyriausiasis ir Fėjų dukra įžiebia amžinąją ugnį šioje atminties vietoje.

Uktelėjęs vaikiną sumirgėjo ir išnyko.

— Puiku. Dabar dar turėsiu žiūrovų.

— Brina Šivona, mažiau suk galvą, — šiek tiek nekantriai tarė Kiganas. — Atvykai pasirodyti, ir teisingai. Dabar tave matys visi. O tapę liudininkais šito niekada nepamirš. Pasakos savo būsimiems vaikams. Ir visi, kas ateis čia, prisimins, kad mes stovėjome, vyriausiasis ir Fėjų dukra, vietoj narsiųjų, nekaltųjų, vietoj visų. Stovėjome, kaip jie stovėjo prieš tamsą. Ir įžiebėme šviesą.

— Moki įtikinėti, — suniurnėjo Brina. — Kartais pamirštu, kaip tau sekasi kalbėti, juk esi vyriausiasis.

— Taip jaučiu.

— Ne, kalbi kaip lyderis. — Ji nusišypsojo, kai Blemba, lyg žinodamas, pasileido šuoliais į kalvą. — Be to, jeigu susimausiu, kaltinsiu tave.

Apačioje rinkosi žmonės. Ji matė, kaip eina iš krautuvėlių ir kotedžų, nutraukia darbus, pakelia akis. Poros ir šeimos, kurios vaikščiojo po paplūdimį ar taškėsi vandenyje, sustoja, stebi. Iš begalinės mėlynos jūros plaukė ir grakščiai ant akmenų sliuogė undinės.

Vyrai kėlėsi mažyliams ant pečių, moterys nešėsi kūdikius, pasisodinusios ant šono. Mintyse Brina girdėjo juos:

Žiūrėk dabar, stebėk. Ir atsimink.

— Paimk mano ranką, — įsakė Kiganas. — Tavo nervai nelaiko, Elijo Okalijo dukra. Leisk kilti, leisk galiai išeiti. Tark žodžius. Jie tavyje.

Ir tikrai, aišku, kad žodžiai buvo. Mergina pajuto, kaip galia pulsuoja iš Kigano jai, iš jos jam. Liejosi, jungėsi, dvigubėjo. Ir žodžiai ėmė veržtis:

— Kviečiame galią, seną kaip kvėpavimas, pagerbti gyvenimą ir mirtį. Iš kibirkšties į liepsną, iš liepsnos į ugnį, dek, šviesk ir įkvėpk. Liekame skolingi ir niekada to nepamiršime.

— Šviesa, — tęsė Kiganas, — degs čia dieną ir naktį. Amžinai kils į dangų. Joks tvanas, joks vėjas neužgesins ugnies, uždegtos čia pagerbiant jų vardus.

Ir jausdama galią, košiančią ją kaip vėjas, Brina pakėlė laisvą ranką į katilo pusę kaip Kiganas ir tą galią paleido skrieti.

— Įsižiebk, — ištare kartu, — liepsnok ryškia, amžina šviesa!

Pakilo auksiniai, tyri, stiprūs bedūmiai ugnies stulpai. Siaubingas jų grožis išspaudė merginai ašaras.

— Šviesk amžinai, kad visi matytų, — pasakė abu. — Ir tebūnie!

Pakrantėje, kotedžų ir parduotuvių tarpduriuose pratrūko garsūs šūksniai.

— Nereikia ašarų, — tvirčiau spustelėjo ranką Kiganas, — mes pagerbiame, ne apraudame. Čia stiprybės, ne raudų akimirka. Apsisuk ir pasirodyk, kas esi.

Brina nurijo ašaras ir padarė kaip liepiama.

Kiganas iškėlė savo kalaviją, ir stovintys apačioje suriaumojo, kai nuostabus Kousentvaro plienas sublizgėjo už jų kaip ugnis.

— Už narsiuosius ir nekaltuosius! — sušuko jis. — Už Talamą ir visus!

— Nežinau, ką toliau daryti.

— Viskas jau padaryta, todėl ir nežinai. — Vyriausiasis įsikišo kalaviją į dėklą. — Kviesk drakoną, metas keliauti namo.

Susirinkusieji plojo ir šūkavo, kai ji su Kiganu praskrido virš paplūdimio ir nuplasnojo tolyn. Brina atsigręžė į ugnį, kuri užsižiebė iš jos.

Ne, ji niekada to nepamirš.

Pirmiausia Brina aplankė Mirgrą. Nors ir buvo vėsoka, ryškios mėlynos kotedžo durys laukė svetingai atlapotos. Blemba džiugiai amtelėjo ir nulėkė vidun.

Brina nusekė paskui šunį ir rado močiutę virtuvėje, jau vaišinančią jį skanėstu. Židiny sėdėjo, ant vagio burbuliavo katilas, ore sklaidėsi kepinų kvapas. Visos emocijos sukilo ir susipynė. Brina pagalvojo: *Namai*. Ir puolė Mirgrai į glėbį.

— Pagaliau, — stipriai apglėbė ją močiutė.

— Pasiilgau tavęs. Taip džiaugiuosi tave matydama.

— Ir aš tave. Bet ne tik. — Mirgra atitraukė ją ir įdėmiai pasižiūrėjo į veidą. — Viską papasakosi. Einam prisėsti. Išgersime arbatos su imbieriniais sausainiais ir tu man viską papasakosi.

— Iki galo nesupratau, kol ten nenuvykau. Visko tiek daug nutiko. Ta diena — mūsų, kraujas, Felino žūtis, visa kita — kartais prisiminimai išsilieja, bet kai kurios akimirkos aiškios kaip krištolas. Ir viskas, viskas, kas įvyko po to. Spėlioju, močiute, kaip žmonės gyvena po tokios patirties, bet jie gyvena. Gyvena net ir žinodami, kad gali tekti vėl viską iškęsti dar kartą.

— Sėskis ir leisk man tavimi pasirūpinti. — Mirgra pašildė arbatinį delnais. — Kai netekau savo sūnelio, kai Ejanas žuvo, svarsčiau, kaip gyventi toliau. Buvai anoje pusėje, neprisiminiui manęs, o mano sūnų nužudė jo paties tėvas. Kaip galėjau toliau gyventi? Kaip galėjau vaikščioti, kalbėti, valgyti ar miegoti? Įstengiau.

Brina atsisėdo ir žiūrėjo, kaip močiutė krauna ant lėkštės imbierinius sausainius. Ji buvo susirišusi savo raudonuosius plaukus,

vilkėjo kelnes, žalią nertinį, avėjo ilgaaulius batus, kurie Brinai išdavė, jog močiutė dieną dirbo sode.

— Tu esi tokia stipri.

— Nebuvau. Jaučiausi palūžusi širdyje, dvasioje, beveik pakrikusio proto. Nusikirpau plaukus, — sumurmėjo grįžtelėjusi. — Žiauriai trumpai. Naktį be jokio tikslo išeidavau klaidžioti į girią, į užutėkį, bet kur. Sedrikas manė, kad nepastebiu jo, sekiojančio katino pavidalu, jeigu prireiktų. Niekada apie tai nekalbėjo. Pats irgi gedėjo. Ejanas buvo jam kaip sūnus. Kurį laiką nesidalijau, negalėjau dalytis savo sielvartu su Sedriku, atsisakiau pripažinti, kad pasidalytas tarp mūsų Ejano mamos ir tėčio sielvartas sumažėja. Savanaudiškai elgiausi su savo širdgėla.

— Močiute.

— Kurį laiką to reikėjo. Reikėjo pabūti savanaude, reikėjo paklaidžioti. Kas reikia, tai reikia, — pasakė ji, nešdama arbatinuką ir puodelius ant stalo. — O Sedrikas kantriai laukė, kol atsigręšiu į jį, kol leisiu jam atsigręžti į mane. Po kurio laiko taip ir padariau. Ir tada mes vaikščiojome, kalbėjomės, valgėme, miegojome. Mes vėl gyvenome.

— Džiaugiuosi, kad turėjote vienas kitą.

— Jis yra mano gyvenimo meilė, ir meilė nenutrūks su šiuo gyvenimu. Na, o dabar tu pasakok.

Gerdama arbatą su sausainiais Brina pasakojo, kaip stengėsi teikti paguodą, padėjo sugrąžinti gyvybę pajuodusiems laukams, kaip sėdėjo su Flinu ir kaip sukėlė audrą.

— Man atrodo... nebuvau pasiruošusi, nepasirengusi visam tam. Kai pagalvoju, mano gyvenimas buvo paprastas ir be rūpesčių. Ne, nebuvau iš tiesų laiminga, bet ryte keldavausi ir eidavau į darbą, grįždavau namo, vertindavau darbus ir kūriau pamokų planus. Turėjau Marką, Deriką ir Selę, galėjau susiliesti su sienomis, taip ir dariau. Slinkau nepastebima.

— O čia nesi apsaugota ir niekas nėra paprasta. Esi pastebėta ir stebima. Ar tu laiminga, *mo stór* *?

— Taip. — Brina prispaudė pirštus prie akių, nuleido rankas. — Taip, netgi atsižvelgiant į viską, kas nutiko ar gali nutikti, esu laimingesnė, nei ilgą laiką buvau. Aš turiu tiek daug. Tave. — Brina paėmė Mirgros ranką. — Turiu tave. Ir tai, kas manyje, kas suteikia man tiek džiaugsmo. Bet ką padariau Sostinėje ši rytą... dar ši rytą, — staiga suprato. — Poelgis buvo nutrūktgalviškas. Leidausi užvaldoma to, kas manyje. Nekontroliavau savo galių.

— Jei reikia, vadinasi, reikia, — pakartojo Mirgra. — Ar kas nors nukentėjo?

— Ne, bet...

— A, — močiutė atkišo pirštą. — Tu manimi pasitiki?

— Visiškai, visame kame.

— Tada patikėk tuo, ką pasakysiu. Ką turi, kas esi, negali ir nepakenks niekam kitam, tik tamsai, kuri kelia grėsmę. Žinau, nes turi mano kraujo. Esi mano sūnaus duktė.

— Dalis manęs iš jo, dalis iš Odrano.

— Kaip ir Ejano dalis. Odranas klysta dėl tavęs, klysta manydamas, kad gali išnaudoti tą dalį. Ta dalis, *mo stór*, ir pribaigs jį. Ar nerimauji, kad ji gali pakenkti?

— Ne, iki šio ryto. Galia ištiko kaip Toriką teismo dieną. Tik-tai buvo per stipri suvaldyti, kaip per didelis karštis.

— Ir ji tave šiek tiek gąsdina.

— Gąsdina.

— Ir turėtų. Galia yra laukinė, ir paleista suryja tą, kuris ją turi, bet per daug suvaržyta silpsta ir skysta. Mes praktikuosimės, padirbėsime su ja, bet galiausiai tau pačiai teks rasti savo kelią.

Visi mazgai atsileido.

— Tai tik viena iš priežasčių, kodėl tavęs pasiilgau. Tu suteiki

* Mano brangioji (*air*).

man pusiausvyros. O slėnis... vien atvykusi čia nurimstu. Sostinė yra graži, pilna gyvybės, tačiau...

— Ne namai.

— Ne namai. Lankiausi ir Pietuose, ten gražu, miela ir ramu, bet... A, vos nepamiršau. Paminklas.

— Prieš porą dienų mes su Sedriku buvome Pietuose. Kiganas pasiuntė sakalą, prašydamas nuvykti padėti iškelti obeliską, nes pats negalėjo palikti Sostinės. Gražus rimtas priminimas to, kas prarasta ir kas buvo sunaikinta.

— Taip. — Brina tįptelėjo sau už plaukų. — Gal padariau klaidą, jis turėjo likti gražus ir rimtas.

— Kaip suprasti?

— Kai stovėjome ten su Kiganu, pajutau, pamačiau... kai ką kitaip. Daugiau.

— Ką tu pamatei?

— Mačiau... Ar galėčiau tau parodyti? Ugnyje?

Pakilusi Brina nuėjo prie židinio, ištiesė delnus, palaukė, kol prisijungs močiutė.

— Štai ką.

Iš pradžių pavasaris, medžiai žydi rožiniais ir baltais žiedais, obelisko papėdėje nedidelis baseinėlis, atspindintis akmenį ir šviesą, auksu liepsnoja ugnis. Vėliau žiedlapiai byra ant žemės, mezgasi vaisiai, auga, noksta, lapai parausta, pagelsta ir nukrenta, šakos styro plikos ir laukia.

Ir visą tą laiką ugnis nenustoja liepsnoti.

Mirgra prispaudė delną prie burnos, sublizgo ašaros.

— Tu tai pamatei?

— Labai aiškiai, močiute. Mes su Kiganu įžiebėme ugnį prieš išvykdami...

Mirgredė atsisuko į anūkę ir apkabino.

— Ši vizija gimė iš meilės ir užuojautos tiek pat, kiek iš galios. Tai tavo tėvas prabilo tavyje, tikiu visa širdimi, kad ir jis būtų matęs tą patį.

— Tikrai?

— Tikrai. Ir tebūnie palaimintas Kiganas, kad yra išmintingas ir viską suprato. Jis pasiėlgė išmintingai, nugriaudamas tą blogio namą ir pastatydamas jo vietoje stiprius akmenis. Bet dar išmintingiau, kad pasiūlei pridėti ugnį. Na ir dienele turėjote.

— Atrodo kaip savaitė.

— Todėl palydėsiu tave prie Atvykimo medžio, persikelsi į kotedžą.

— Neaplankiau Morenos, Fainolos ir Šeimuso.

— Rytoj suspėsi tą padaryti. Pasimėgauk vakaru. — Mirgra grįžo, nukabino savo ir Brinos apsiaustus nuo kabyklos. — Gerai išsimiegok ir paskirk rytą rašymui. Mums reikia, ko reikia, — pakartoj, siausdamasi apsiaustą.

Brina negalėjo paneigti to poreikio, kai lipo laipteliais prie medžio ir atsisuko pamoti močiutei. Už jos stovėjo troba, iš kaminų temstant vijosi dūmai. Jai patiko čia, patiko Talamo oras, aplinka, bet jautė poreikį ir to, kas laukė kitoje pusėje. Todėl žengė per plačias gumbuotas šakas ant lygaus akmens į Airiją.

Blemba vėl šokinėjo, mosavo uodega it metronomu, nė kiek netrikdomas smulkaus lietučio iš švininio dangaus. Brinos lietus irgi netrikdė, nes pakėlė veidą ir nuėjo. Kvepėjo drėgna žeme, šlapiomis pušimis. Blemba nepuolė kaip paprastai maudytis upelyje, ne laigė pirmyn ir atgal, o turseno tiesiai takeliu į priekį.

— Pasiruošęs namo, ar ne? — Šuo atsigręžė, krestelėdamas kuodelį. — O gal taip atrodo, kad aš esu. Bet kuriuo atveju greitai ten būsime.

Ji atsiduso, dar kartą įkvėpė.

— Užuodi? Durpių dūmas, užutėkis, šlapia žolė.

Kai išėjo iš miško, pamatė durpių briketų dūmą, šlapia žolę, savo gėles ir žoleles. Ir kotedžą nendrinio stogu, tvirtomis akmeninėmis sienomis, žavinga veranda, šviečiančiais langais.

Ir kaip pirmą kartą, kai jį pamatė, pajuto pilnatvę. Nieko daugiau niekada nenorėjo.

Blemba puolė ne į užutėkj, o prie durų. Ir sulojo.

Nespėjus jai prieiti, duris atvėrė Markas, gražiuosius savo plaukus susišukavęs atgal, persimetęs per petį virtuvės rankšluostėlj. Kartu išsiveržė tranki muzika.

Ji nusijuokė, kai atsistojęs ant užpakalinių kojų Blemba ėmė šokti.

— Neblogi judesiukai. Šokio žingsneliais drožk iš lietaus. Mano Brina!

— Markai!

Būtų nuskridusi prie jo, bet nutarė verčiau pabėgėti ir šoko į glėbį.

Markas apsuko draugę lietuje ir garsiai pabučiavo.

— Kiganas tavo daiktus jau atsiuntė. Raudonajame padaže troškiniu kukulius, nes tavo vyras juos labai mėgsta.

— Jis nėra mano vyras, jei tiksliai.

— Prašau. — Markas vėl ją pabučiavo. — Įdėmiai tave stebiu. Netrukus namo grįš Brajanas. Kai abu su Kiganu parsiras, papuo-tausime, o dabar pasilieku tave sau.

Markas nusiautė jos apsiaustą, užmetė ant kablį ir vėl sugriebęs apsuko.

— Man patinka šis namas. Būčiau kvailas, jei nepatiktų. Bet vis vien ne tas, kas gyventi kartu su savo mergaite.

— Pasiilgau namo, tavęs, visko ir visų.

— Paruošiau tau kompiuterį, galėsi padirbėti atsikėlusi anksčiau nei visi civilizuoti žmonės, o tavo tinklaraščio pranešimai gerai skaitomi. Vėliau pasikalbėsime apie visus tuos reikalus. Pašerkim šį nuostabų šunelį ir atsisėskime su vyno taure.

— O taip, gerai.

Brina apsikabino rankomis draugą ir pagalvojo: *Namai*. Čia namai. Kaip du pasauliai jai gali atrodyti namai — tikra paslaptis, bet ji vertino tai kaip dovaną.